

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119254113
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6119254113.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu Prima banka Slovensko a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému P. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., C. J. XX, o zaplatenie 453,41 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. apríla 2020, č.k. 17Csp/55/2019-125, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti ako aj v časti týkajúcej sa trov konania vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 59,76 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 21.03.2019 do zaplatenia, výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. vyslovil, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 708, § 709 ods. 1, § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, 4, 5 § 2 písm. e), § 18 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.02.2013). Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 453,41 eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 5 % ročne od 21.03.2019 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 27.02.2014 žalovaný uzavrel s právnym predchodcom (Sberbank Slovensko, a.s.) žalobcu Rámcovú zmluvu o osobnom účte (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej právny predchodca žalobcu zriadil a viedol pre žalovaného bežný účet a poskytol mu služby súvisiace s vedením účtu. Ide teda o zmluvu o bežnom uzavretú uzatvorenú v zmysle Obchodného zákonníka. Žalovaná suma predstavovala rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi na účte žalovaného za obdobie od 27.02.2014 do 31.01.2018. Predmetná zmluva je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka, pretože pri ich uzatváraní žalobca konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalovaný je fyzickou osobou a nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o žalobe žalobcu otvoril priestor pre aplikáciu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných právnych predpisoch. Účet žalovaného vedený u žalobcu bol nepretržite v mínuse od mája 2014 až do 31.01.2018, kedy došlo k ukončeniu vedenia účtu s peňažným dlhom v sume 453,41 eur. Ako ďalej vplývalo z výpisov účtu, dlh narastal aj účtovaním úrokov a poplatkov za vedenie účtu a za výpisy z účtu. V konaní sa tak jednalo o dlh z prekročenia na bežnom účte. Ak sa žalobca

domáhal úroku, čo vyplývalo z výpisov z účtu, žaloba v tejto časti bola nedôvodná. Sporové strany neuzavreli žiadnu úverovú zmluvu, na základe ktorej by žalovaný od žalobcu čerpal reálne poskytnuté peňažné prostriedky, pričom možnosť povoleného prečerpania k bežnému účtu žalovaný ani nevyužil. Žalovaný sa iba účtovaním úrokov a poplatkov za vedenie bežného účtu dostal do tzv. prekročenia, za čo podľa názoru súdu nemôže požadovať žalobcu žiadne úroky. V podstate by išlo o úročenie niečoho čo nemožno považovať za úver alebo pôžičku. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch za tieto sa považuje dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Prekročenie nie je spotrebiteľským úverom, ide len o možnosť spotrebiteľa disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania s povinnosťou platiť úroky z omeškania a prípadné poplatky, resp. sankcie. Naproti tomu zákon definuje povolené prečerpanie ako formu spotrebiteľského úveru. Nie však prekročenie. Iba pri spotrebiteľskom úvere je možné uvažovať o úroku. Zákon počíta s poplatkami za prekročenie a inými možnými sankciami. Uvedený záver vyplýva aj z ust. § 18 ods.1, ods. 2 v spojení s § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Úročenie poplatkov (zmluvné) nezodpovedá súčasnému právnomu stavu. Rovnako tak je to aj v prípade úročenia úrokov, ktoré náš právny poriadok v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka nepripúšťa.

2. Súd prvej inštancie ďalej ustálil, že dôvodná je žaloba v časti o zaplatenie poplatkov za vedenie účtu, avšak vo výške ktorá nie je premlčaná (za obdobie troch rokov spätne od podania žaloby na súde), t.j. v sume 59,76 eur (2,49 eur x 24). Ide o poplatky vo výške 2,49 eur mesačne za obdobie od 21.03.2016 do 31.01.2018. Žaloba bola podaná na súde dňa 21.03.2019. Vo výpise z účtu sa objavuje poplatok za vedenie účtu v sume 5,99 eur, pričom poplatok za vedenie účtu v tejto výške z predloženého Sadzobníka poplatkov nevyplýva. Je v ňom uvedená výška poplatku pri osobnom účte v sume 2,49 eur za mesiac. Čo sa týka dĺžky premlčacej doby, tak súd aplikoval trojročnú premlčaciu dobu podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pretože je to pre žalovaného ako spotrebiteľa priaznivejšie, aj napriek skutočnosti že zmluva bola uzatvorená podľa Obchodného zákonníka. Na premlčanie súd prihliadol aj bez námietky premlčania vznesenej žalovaným, a to z dôvodu aplikácie § 54a Občianskeho zákonníka, účinného od 05.12.2018, teda už v čase začatia tohto konania. Žaloba v časti uplatneného poplatku za výpisy z účtu bola tiež nedôvodná, nakoľko žalobca neuniesol ani dôkazné bremeno a takáto výška poplatku z predloženého Sadzobníka poplatkov ani nevyplýva, pričom je v ňom uvedené, že tento poplatok je vo výške 0,00 eur, ak je odoberaný osobne na pobočke s frekvenciou mesačne. Z predložených výpisov z účtu vyplýva spôsob doručenia osobne na pobočke. Žalobca takisto žiadnym spôsobom nepreukázal, že tieto výpisy žalovanému doručoval poštou. Záverom je potrebné uviesť, že aj ich výšku účtoval vo výpisoch žalobca v rôznej, napr. vo výške (2 eurá alebo 3 eurá) a niekedy vôbec (až od 01.04.2017). Nezaplatením dôvodne uplatnených poplatkov za vedenie účtu sa dostal žalovaný do omeškania, ktoré doposiaľ trvá. Súd prvej inštancie rozhodol o splnení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania z tohto dlhu. Deň vzniku omeškania u každého z nezaplatených poplatkov je odlišný, avšak žalobca si uplatnil úrok z omeškania z celkovej sumy, a to od 21.03.2019, teda odo dňa podania žaloby. V tomto čase už boli nezaplatené poplatky splatné, preto súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť úroky z omeškania zo sumy 59,76 eur od 21.03.2019 do zaplatenia. Úrok z omeškania je určený na základe nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb..

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2, § 257 CSP tak, že aj keď bol žalovaný v konaní úspešnejší ako žalobca, v dôsledku čoho by mu patrilo právo na náhradu trov konania v určitom rozsahu, súd vzal do úvahy to, že žalovanému v priebehu konania nevznikli žiadne trovy konania, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa, a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom II. a III. podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ust. § 2 písm. f) a § 18 ods. 1 počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., naopak podľa ust. § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Zákon uvedený nárok podmieňuje výlučne splnením informačnej povinnosti veriteľa (banky) vo vzťahu k majiteľovi účtu, pričom žalobca si túto informačnú povinnosť, ktorou zákon podmieňuje možnosť uplatnenia úroku z prekročenia, splnil.

S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný zákonník, tak aj zákon č. 129/2010 Z.z. v ust. § 18 ods. 1.. Ohľadne povahy prekročenia a formy dohodnutia úroku pri prekročení žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/140/2018 zo dňa 19.12.2018. Z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. možno usúdiť, že poskytnutie prekročenia nie je viazané ani na existenciu písomnej zmluvy, čomu aj zodpovedá definícia „automaticky prijatého“ prečerpania. Z ustanovenia § 18 predmetného zákona vyplýva, že ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť. Ustanovenie § 18 je teda dôkazom o tom, že v prípade zmluvy o otvorení bežného účtu a ak veriteľ umožní spotrebiteľovi prekročenie, nie je vôbec stanovená zákonná povinnosť uvádzať v zmluve o otvorení bežného účtu úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru. Ohľadne nároku na úrok žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/4/ 2018-54 zo dňa 27.3.2018. Nepovolené prečerpanie je podstatným porušením Zmluvy o bežnom účte, ktoré má za následok právo banky požadovať úroky za prečerpanie účtu, s ktorou povinnosťou počíta aj § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z ustanovení VOP, ktoré obsahujú dojednania o úroku pre prípad nepovoleného debetu vyplýva, že kopírujú zákonnú úpravu, keďže ide o inštitút prekročenia v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom úprava nároku na úrok pri nepovolenom debete vo VOP nie je žiadnou špecifickou zmluvnou podmienkou zavedenou výlučne žalobcom, ale vyplýva z ustanovení Obchodného zákonníka, ako aj zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Debetný zostatok je úročený dohodnutou úrokovou sadzbou a nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré tvoria prekročenie s poukazom na § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania. Žalobca ohľadne úroku z omeškania zo zmluvných úrokov odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/542/2016-59 zo dňa 13.6.2017 a č.k. 43Co/19/2017-103 zo dňa 29.11.2017. Žalobca má za to, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Z predmetného ustanovenia vyplýva, že v prípadoch neúplných podaní súd obligatórne vyzve na doplnenie/opravu takéhoto podania. Súd nemá fakultatívnu možnosť uvedené vykonať podľa vlastného uváženia, ale zákon mu výslovne prikazuje pokúsiť sa odstrániť uvedené vady konania v zmysle § 129 CSP uvedeným postupom. Súd prvej inštancie žalobcu na doplnenie žaloby nevyzval (nevyzval na predloženie Sadzobníka poplatkov s účinnosťou od 21.3.2016), avšak napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, pričom uvedený postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/33/2017-53 zo dňa 27.06.2017 a č. k. 11Co/157/2018 zo dňa 28.08.2018, rozhodnutie Krajského súdu Košice č. k. 5Co/262/2017 zo dňa 18.01.2018, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 43Co/25/2018-257 zo dňa 26.07.2018. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní žalobca v prílohe predložil Sadzobník poplatkov účinný od 21.03.2016, z ktorého vyplýva, že výška poplatku za vedenie účtu bola vo výške 5,99 eur mesačne. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že vyhovie žalobe v celom rozsahu a žalobcovi prizná náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

6. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v

celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

8. Odvolací súd ohľadne žalobcom požadovaného úroku zo sumy prekročeného účtu (pôvodne nepovoleného prečerpania) dodáva, že takýto nárok je nedôvodný už len z dôvodu, že v súlade s právom nie je ani samotné nepovolené prečerpanie. Podľa bodu 3.1. VOP, majiteľ účtu je povinný dodržiavať stanovenú výšku minimálneho kreditného zostatku na bežnom účte po celú dobu trvania zmluvného vzťahu. Dispozíciu, ktorá by spôsobila zníženie zostatku pod aktuálnu výšku minimálneho zostatku môže banka odmietnuť. Prekročenie na bežnom účte je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom banka umožňuje majiteľovi účtu nakladať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Ak prekročenie na bežnom účte nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu prekročenia je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby "Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu". Citovaná zmluvná úprava práv a povinností vo všeobecných obchodných podmienkach žalobcu obsahuje povinnosť klienta banky zabezpečiť, aby zostatok bežného účtu neklesol pod výšku minimálneho zostatku. Pritom banke umožňuje odmietnuť vykonať platby, v dôsledku ktorých by sa tak stalo. Je teda výlučne vecou banky, či poskytne klientovi s nedostatočným zostatkom na účte prostriedky na svoju ťarchu. Prekročenie na bežnom účte, na ktorom žalobca zakladá svoj nárok, je tak výlučne na vôli veriteľa. Nejedná sa o formu úverovej zmluvy, pretože tu chýba vôľa dlžníka čerpať úver. Ak má dlžník povinnosť „neklesnúť“ o zostatkom účtu pod minimálny zostatok, neobstojí pritom súčasne jeho právo na čerpanie prostriedkov pod tento minimálny zostatok. Prekročenie na bežnom účte, pôvodne ako nepovolené prečerpanie, ktoré už svojim názvom vyjadruje protiprávny stav a nie zmluvné dojednanie, preto odvolací súd posudzuje ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 Občianskeho zákonníka), z ktorej uplatnené právo nemožno veriteľovi priznať.

9. Na uvedenom závere nič nemenia ani ustanovenia § 2 písm. f) a § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Tieto zákonné ustanovenia, tak ako ich cituje vo svojom odvolaní žalobca, sa vzťahujú na prečerpanie bežného účtu, ktoré banka umožní, teda na tzv. povolené prečerpanie v zmysle § 710 Obchodného zákonníka (ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere § 497 a nasl.). Vtedy sa práva a povinnosti strán spravujú zmluvou o úvere a strany si preto môžu dojednať úročenie sumy povoleného prečerpania. O takýto prípad však v danej veci nešlo, keď žalobca si uplatňoval úrok so sumy prekročenia na bežnom účte, pričom zo zmluvy o bežnom účte je zrejmé, že žalovaný nevyužil možnosť povoleného prečerpania k bežnému účtu.

10. Neobstojí ani ďalšia odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa poplatku za výpisy z účtu. Odvolací súd sa v plnej miere zhoduje so závermi súdu prvej inštancie, že v tejto časti žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko v predložennom Sadzobníku poplatkov je uvedený poplatok za výpisy z účtu vo výške 0 eur, ak je odoberaný na pobočne osobne. Žalobca nepreukázal, že by mu v tejto súvislosti vznikli reálne náklady napr. na poštovné a nárokované poplatky neboli preukázané, že zodpovedajú nákladom žalobcu na vyhotovenie a odoslanie výpisov. Ďalší žalobcom požadovaný nárok na zaplatenie poplatku za vedenie účtu vo výške 5,99 eur mesačne bol taktiež nedôvodný, nakoľko z predloženého Sadzobníka poplatkov vyplýva, že poplatok za vedenie bežného účtu je vo výške 2,49 eur mesačne. Rovnako neobstojí výhrada žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie mal povinnosť, ak mal takéto poplatky za nepreukázané, v zmysle § 129 ods. 1 CSP vyzvať žalobcu, aby svoju žalobou doplnil a nie ju bez ďalšieho v tejto časti zamietnuť.

11. Vychádzajúc z čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V zmysle § 149 až § 154 CSP strany sporu majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, tieto skutkové tvrdenia ako aj návrhy na vykonanie dôkazov o nich sú prostriedkami procesného útoku, resp. obrany a ako také musia byť stranami sporu uplatnené včas, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Z uvedeného vyplýva, že medzi základné povinnosti strán sporu teda patrí v konaní povinnosť tvrdenia (bremeno tvrdenia) a dôkazná povinnosť, ktoré si však strany musí splniť do určitého okamihu konania /do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania konajúcim súdom/. Ak chcel žalobca svoj uplatnený nárok založiť na skutkovom tvrdení o poplatku za zasielanie výpisov z účtu a vyšších poplatkov za

vedenie účtu, mal tieto skutkové tvrdenia predniesť do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 16.04.2020, pričom z predloženého Sadzobníka poplatkov tvrdené výšky poplatkov nevyplývali. Keďže to však urobil až v odvolacom konaní, jedná sa o tzv. novoty v odvolacom konaní, ktoré možno použiť len vtedy ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /§ 366 CSP/. Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalobcu v odvolacom konaní. Novo použité skutkové tvrdenia žalobcu sa netýkajú procesných podmienok / medzi ktoré patria napríklad právomoc súdu, príslušnosť súdu, neexistencia prekážky začatého konania (litispencie), neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae), spôsobilosť strany samostatne konať pred súdom (procesná spôsobilosť) a podobne/, netýkajú sa vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o situáciu, kedy ich žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (Sadzobník poplatkov účinný od 21.03.2016, na ktorý sa žalobca pri svojich skutkových tvrdeniach odvoláva mal žalobca k dispozícii nepochybne už v štádiu konania pred súdom prvej inštancie). Z uvedeného dôvodu, keď neboli zistené podmienky na pripustenie novôt v odvolacom konaní, odvolací súd na žalobcove tvrdenia o poplatkoch za výpisy z účtu a vedenie účtu žalovaného pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd námietky žalobcu uvádzané v odvolaní nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II. ako vecne správny potvrdil spolu so súvisiacim výrokom III. o trovách konania.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže mu však žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli, nakoľko sa k odvolaniu žalobcu ani nevyjadril, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).